

PROGRAMA DE MÀ

Christian Zacharias & Leipziger Streichquartett —Gade, Schumann i Brahms

Palau Cambra

Dilluns, 23 de març de 2026 – 20 h

Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEO
CATALÀ

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
**ORFEO
CATALÀ**

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem
INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Compromís amb el medi ambient:

EMAS
GESTIÓ AMBIENTAL
ISO 14001

BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Christian Zacharias, piano

Leipziger Streichquartett:

Stefan Arzberger, violí

Tilmann Büning, violí

Ivo Bauer, viola

Peter Bruns, violoncel

I part

Niels Wilhelm Gade (1817-1890)

Quartet en Fa major “Benvinguda i comiat”

Allegro di molto

Adagio con espressione

Johannes Brahms (1833-1897)

Quartet núm. 2 en La menor, op. 51

Allegro non troppo

Andante moderato

Quasi Minuetto, moderato

Finale. Allegro non assai

II part

Robert Schumann (1810-1858)

Quintet per a piano en Mi bemoll major, op. 44

Allegro brillante

In modo d'una marcia. Un poco largamente

Scherzo. Molto vivace

Allegro ma non troppo

Durada del concert:

Primera part, 50 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 35 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#cambra

Benvingut/da!

És el teu primer concert
de música clàssica
al Palau?

Consells per gaudir
de l'experiència!

Poema

Dafne

*Les meves fletxes fan més mal,
les meves fletxes són l'amor,
va dir inflat d'orgull Eros a Apol·lo
mentre tensava l'arc amb precisió.*

Mil anys va estar-se el fill de Zeus
perseguint Dafne, que el rebutjava,
mil anys creuant els boscos
temptant d'acorrallar-la,
i mil anys més nosaltres
repetint i repetint i repetint el mite
sense posar-lo en dubte, sense negar-lo.

*Per què no vares dir-me, mare,
que no és dolor i no és condemna,
que no és persecució, l'amor,
que això és violència?*

Mireia Calafell

Nosaltres, qui (LaBreu, 2020)

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

Et cal saber...

Qui en són els protagonistes?

El concert presenta dues obres cimeres del repertori de cambra alemany del segle XIX. No hi ha dubte que Schumann i Brahms són la columna vertebral del gènere. El primer amb la seva imaginació poètica i innovació tímbrica obre nous camins expressius. Brahms, hereu d'aquesta tradició, la consolida amb un llenguatge introspectiu portant les formes tradicionals, com el quartet de corda, a la seva màxima expressió romàntica.

Sobre els intèrprets:

Christian Zacharias no és només un pianista de gran refinament, sinó també un gran coneixedor de l'estil romàntic; el Leipziger Streichquartett és un interlocutor de luxe per a Zacharias. Durant més de dues dècades ambdós han desenvolupat una col·laboració artística excepcional. La vetllada, per tant, assoleix una dimensió històrica amb aquests intèrprets excepcionals.

Quines són les claus del concert?

Obre el programa un autor poc divulgat, Niels Wilhelm Gade, representant de les escoles nacionals nòrdiques. El seu *Quartet de corda en Fa major, "Benvinguda i Comiat"* (1840), és d'estil romàntic primerenc, apassionat, però estructurat. El *Quartet núm. 2, en La menor, op. 51* de Brahms, forma part d'un díptic amb el *Quartet núm. 1*; a diferència d'aquest últim, turbulent i en Do menor, el que és en La menor presenta un caràcter més líric i introspectiu, tot i mantenir la densitat contrapuntística i una sòlida arquitectura; representa un dels cims de la literatura per a quartet de corda del segle XIX. El *Quintet amb piano, en Mi bemoll major, op. 44* de Schumann, és la primera obra important en la història de la música que combina un piano amb un quartet de corda i estableix un model que influenciarà molts compositors posteriors.

A què he de parar atenció?

El quartet de corda romàntic manté la formació clàssica –dos violins, viola i violoncel–, però n'expandeix les possibilitats expressives; és com una conversa entre quatre individus i cada instrument té una personalitat diferenciada. El primer violí sovint porta la melodia més destacada, però al Romanticisme perd el monopoli melòdic. El segon violí deixa de ser un acompanyant per convertir-se en un interlocutor de ple dret, la viola incrementa la seva capacitat per donar profunditat harmònica i el violoncel, des de la simple línia del baix clàssic, passa a tenir un paper molt més versàtil: fa la base harmònica, però també canta melodies apassionades.

Sabies que...

La relació entre Brahms i la dona de Schumann, Clara, compositora i pianista, va ser més que una simple història d'amor. Va marcar-ne el vincle l'ajuda desinteressada que Brahms, amb vint-i-un anys, va brindar al matrimoni Schumann durant la crisi de Robert en el seu intent de suïcidi i l'internament. Brahms fins i tot posposa la seva pròpia carrera durant anys per donar-los suport. Aquesta actitud, la lleialtat i el compromís que els va demostrar, va forjar una connexió profunda i respectuosa entre Clara i Brahms, ancorada en la solidaritat, l'admiració artística i la superació conjunta del dolor.

Avançament de temporada
2026–2027

Palau
de la Música
Catalana

—Palau 100

DL, 26.10.26
London Philharmonic & Gardner
— Brahms i Sibelius

DC, 04.11.26
Ensemble Pygmalion & Pichon
— *Missa en Do menor* de Mozart

DL, 23.11.26
Hong Kong Philharmonic Orchestra
& Peltokoski
— Mozart i Bruckner

DT, 01.12.26
Accademia Nazionale di Santa Cecilia
& Harding
— Txaiovski i Brahms

DC, 13.01.27
Andsnes, Philharmonia Orchestra
& Salonen
— Beethoven i Bruckner

DL, 25.01.27
Deutsche Radio Philharmonie & Pons
— Wagner i Strauss

DJ, 11.02.27
Batiashvili, Royal Concertgebouw
Orchestra & Mäkelä
— Schumann, Sibelius i Dvořák

DJ, 18.03.27
Passió segons sant Mateu de Bach,
amb Rattle
— Zürcher Sing-Akademie
& Freiburger Barockorchester

DC, 07.04.27
Capuçon, Nederlands Philharmonic
& Viotti
— Dvořák i Txaiovski

DJ, 08.04.27
Budapest Festival Orchestra & Fischer
— *Simfonia núm. 9* de Beethoven

DC, 28.04.27
Perianes, San Diego Symphony Orchestra
& Payare
— Ortiz, Schumann, Bernstein i Bartók

DT, 25.05.27
Faust, Queyras, Schiff, The Constellation
& Gardiner
— Beethoven

DG, 30.05.27
Orfeó Català, Orquestra Simfònica del
Gran Teatre del Liceu & Puig
— *Elies* de Mendelssohn

Abonaments ja disponibles a partir de 266 euros.
Abonaments a la carta a la venda a partir de l'11 de maig
i entrades individuals a partir del 18 de maig.

Més informació a palaumusica.cat i a Taquilles del Palau.

Comentari

Entre el mestratge i l'herència: Schumann i Brahms en diàleg, i Gade assimilat

Poques constel·lacions creatives del Romanticisme musical van resultar tan fecundes com la de Robert Schumann i Johannes Brahms. No només perquè Schumann va ser el primer gran valedor del jove Brahms –aquell “*destinat a expressar l'esperit del seu temps*”, proclamat a «*Neue Bahnen*» (1853)–, sinó perquè la profunda continuïtat que els va unir defineix una manera específica d'entendre el romanticisme combinant intensitat i contenció; subjectivitat i exaltació emocional amb rigor formal; herència clàssica i llibertat romàntica. El danès Gade, format a Leipzig sota l'ombra de Mendelssohn, acabarà integrat en aquest mateix horitzó cultural. En tots tres casos la música de cambra va esdevenir un camp privilegiat d'exploració: prenent el quartet i el quintet com a metàfora d'una subjectivitat compartida, dialogant d'una mateixa matriu estètica i vehiculant tres equilibris possibles entre impuls i forma, que van definir l'essència de la música romàntica germànica i el seu ressò europeu.

Des d'aquesta perspectiva, l'inacabat *Quartet per a cordes en Fa major* (1839-1840) de Niels Gade, pertanyent al seu primer període creatiu i influït per l'estètica de Leipzig, dominada per Mendelssohn i Schumann, aposta per la lírica de perfils melòdics clars, transparència i mesura en el voltatge emocional. El sobrenom “Benvingut i Comiat” (*Willkommen und Abschied*) remet al poema homònim de Goethe, on la cavalcada apassionada cap a la trobada amorosa culmina en la separació a l'alba. La dialèctica entre exaltació i malenconia s'albira en el contrast dels dos moviments inicials sí acabats (de l’“Scherzo”, en falta la reexposició final després del segon trio). En termes musicals, hi domina un equilibri formal d'arrel clàssica i una expressivitat sempre lírica i elegant.

El primer tema del primer moviment, d'impuls rítmic i perfil ascendent, suggereix un certa motricitat, mentre que el segon introdueix un cant més recollit, de fraseig flexible i textura basada en respostes imitatives. El treball motívic evita els contrastos abruptes i deriva els materials cap a una paleta tímbrica càlida – especialment en viola i violoncel– que accentua la sensació de trànsit emocional. El segueix un “Adagio con espressione” en què tots els instruments exposen la melodia i que es desenvoluparà al primer violí i la viola, tot deixant que el segon violí elabori un contracant (primer rítmic, després melòdic i ornament) en una

escriptura interessant per la texturació i la cantabilitat entre les veus, i emmotllant-se a l'esquema ABA.

En segon lloc, Brahms. Dedicat a Theodor Billroth (1829-1894), eminent cirurgià pertanyent a les elits intel·lectuals vieneses i amic del compositor, el segon dels *Quartets op. 51* és un bon exemple del que referia el director d'orquestra i compositor Wilhelm Furtwängler quan destacava “la misteriosa síntesi d'especificitat subjectiva i realització objectiva” de Brahms. Perquè l'hermetisme exterior, la fluïdesa interior, la fantasia i l'exuberància, tant com l'autodisciplina i rigorosa grandesa brahmsianes, es copsen en aquesta obra estrenada a Viena el 3 de desembre de 1875. Aleshores havien passat dos anys després de ser completada juntament amb l'opus 51 núm. 1, i dues dècades d'ençà de les primeres concepcions a l'ombra de Schumann. De fet, com han assenyalat la majoria d'especialistes en Brahms, aquest lligam filogeneracional es detecta en el mateix inici de l'obra sobre el motiu del primer violí: Fa, La, Mi, que en nomenclatura alemanya, FAE, remet a un lema conegut pels dos compositors i pel violinista i compositor Joseph Joachim: “*Frei, aber einsam*” (Lliure, però sol). Líric i afable, aquest és el primer dels tres temes d'un moviment construït sobre una canònica forma sonata (també en les relacions tonals) que evoluciona sense fissures, amb flexibilitat en la basculació anímica (impulsiva, dansaire, efusiva, marcial, melangiosa...), dominada per una força latent i allunyada de girs teatrals, i que acaba amb una coda accelerada.

L'hermetisme exterior i la fluïdesa interior referits per Furtwängler també el podem trobar en el contrast modal (major a menor) del segon tema del primer moviment com a èmfasi melancòlic; o en el cànon imitatiu entre violí i violoncel de la secció central de l'“Andante moderato”, mentre la viola i el segon violí treballen un altre material dins una densitat de textura i un cert dramatisme en el caràcter. El “Quasi minuetto [ABA'], moderato” presenta una dansa nostàlgica i distant en ritme ternari que emmarca l'*scherzando* i lleuger episodi central, de pulsació binària, on preval l'articulació en *staccato* i reminiscències mendelssohnianes. Per últim, el rondó sonata, que clou amb extraversió aquest *Quartet*, oposa un tema ascendent i sincopat amb un altre de líric i acaronador exposat pel primer violí. El discurs avança amb suspensions, pauses i alguns girs d'estil zíngar, com en els jocs d'unísons, els efectes sincopats i la febril coda.

En darrer lloc el *Quintet amb piano, op. 44* de Robert Schumann irromp com una síntesi incandescent d'impuls poètic i ambició formal. Si en Brahms l'arquitectura neix de la concentració motívica, en Schumann l'energia s'expandeix amb alè quasi simfònic, però sense renunciar a un control estructural d'una sofisticació

remarcable. Ho demostra l'inici de l'obra, a l'uníson, vehement i projectiu, que estableix immediatament el caràcter concertant: el piano no s'imposa, sinó que dialoga amb el quartet de corda en un teixit dens i dinàmic. El moviment lent, en un ampli disseny proper al rondó sonata, articula un espai d'introspecció on la polaritat modal –major i menor tant amb Do com Fa– es tradueix en oscil·lacions anímiques entre recolliment, ombra i una llum més consoladora.

L'“Scherzo”, vivíssim i d'ascendència beethoveniana, restitueix l'impuls rítmic amb una escriptura d'agilitat vertiginosa i jocs imitatius que preparen el terreny per al final. És aquí on Schumann culmina la seva síntesi: acaba amb una doble fuga i una coda expansiva que integren motius dels moviments precedents, i reforçant la unitat cíclica de l'obra tancant un dels primers grans exemples d'aquesta tipologia cambrística, fruit d'una d'aquelles febrades d'inspiració i treball desbocat que van caracteritzar Schumann, especialment des que havia aconseguit casar-se amb Clara Wieck, per a qui, com el *Quartet amb piano, op. 47*, va escriure aquesta obra. Ella va estrenar-la a Leipzig el 8 de gener de 1843, després d'haver-se'n fet una audició privada un mes abans amb Mendelssohn al piano.

Albert Ferrer Flamarich. Musicògraf, historiador de l'art i col·laborador de la «Revista Musical Catalana»

Essència Palau

Flors, fragàncies
i Modernisme:
un passeig sensorial únic

Reserva ara
la teva visita!

Biografies

Christian Zacharias, director i pianista

© Constanze Zacharias

Entre els pianistes i directors de la seva generació, Christian Zacharias destaca pel talent com a narrador musical. Les seves interpretacions, elaborades, detallistes i clarament articulades, revelen una ben clara intenció: Zacharias està interessat en el que hi ha darrere les notes.

Amb una combinació única d'integritat i individualitat, una capacitat d'expressió brillant, una comprensió musical aprofundida i un instint artístic impecable, tot plegat juntament amb una personalitat artística carismàtica i captivadora, s'ha establert no solament com un gran pianista i director, sinó també com un gran pensador musical. Ha ofert nombrosos concerts amb les millors orquestres i directors del món, i múltiples distincions i enregistraments ressegueixen la seva prestigiosa carrera internacional.

Des de la temporada 2021-22 és el director convidat de l'Orquesta Ciudad de Granada i forma part de l'equip de direcció artística de l'Orchestre National d'Auvergne Rhône-Alpes com a director associat. A més, des de fa anys col·labora amb la Göteborgs Symfoniker, Orchestra della Svizzera Italiana, Orchestre National de Tolosa de Llenguadoc, Opern- und Museumsorchester de Frankfurt, Orquestra Filharmònica de Poznan, Orchestre Philharmonique de Montecarlo i

Saint Paul Chamber Orchestra. També és un convidat habitual de la Boston Symphony Orchestra, Konzerthausorchester de Berlín, Bamberger Symphoniker, SWR Symphonieorchester de Stuttgart y Orchestre National de Lió.

Els recitals de piano, que ocasionalment encara formen part de la seva atapeïda agenda, l'han dut a les grans metròpolis europees, entre les quals París, Londres, Madrid i Frankfurt, a més de festivals prestigiosos, com la Schubertíada, Festival Internacional de Piano de La Roque d'Anthéron i el Piano aux Jacobins de Tolosa de Llenguadoc. A més dels recitals, ofereix al públic unes perspectives musicals reveladores en conferències sobre el piano, centrades en temes com ara “De Couperin a Poulenc”, “Per què Schubert sona com Schubert?”, “Dels madrigals a Edith Piaf” o bé “Haydn, ¿una creació des del no-res?”.

La seva afició especial envers l'òpera l'ha dut a dirigir produccions de *La clemenza di Tito* i *Le nozze di Figaro* de Mozart i *La bella Helena* d'Offenbach. La producció de *Les alegres comares de Windsor* de Nicolai, que va dirigir a l'Opéra Royal de Valònia a Lieja, fou guardonada amb el Prix de l'Europe Francophone 2014-15 per l'Associació Professional de Crítics de Teatre, Música i Dansa de París.

A més a més, des del 1990 s'han realitzat diverses pel·lícules protagonitzades per Christian Zacharias: *Domenico Scarlatti a Sevilla*, *Robert Schumann, el poeta parla* (ambdues per a INA, París), *Entre l'escenari i el camerino* (per a WDR-Arte), *De B com Beethoven a Z com Zacharias* (per a RTS, Suïssa) i la integral dels *Concerts per a piano* de Beethoven (per a SSR-Arte).

La seva tasca musical ha estat guardonada en nombroses ocasions, com el Midem Classical Award, el premi honorífic Officier dans l'Ordre des Arts et des Lettres de l'Estat francès i un homenatge a Romania pels seus serveis a la cultura. Christian Zacharias va ser nomenat membre de la Reial Acadèmia Sueca de la Música el 2016, i el 2017 va rebre un doctorat *honoris causa* de la Universitat de Göteborg.

Com a director principal de l'Orchestra de Chambre de Lausana té nombrosos enregistraments, aclamats internacionalment, entre els quals destaquen la integral dels *Concerts per a piano* de Mozart, guardonat amb el Diapason d'Or, Choc du Monde de la Musique i ECHO Klassik, i de totes les *Simfonies* de Schumann. Gairebé dues dècades després, el 2022-23 va publicar dos àlbums amb *Sonates* de Haydn i *Partites i Suites* de Bach.

Leipziger Streichquartett

© Hagen Wolf

En més de trenta-cinc anys d'història el Quartet de Leipzig s'ha estructurat com el “*millor quartet alemany*” («Gramophone») i com un dels conjunts més sol·licitats i polifacètics avui dia. Fundat el 1988, fins aleshores tres dels membres pertanyien a la Gewandhausorchester de Leipzig com a solista de secció, fins que el 1993 van decidir concentrar-se en la música de cambra. Prèviament havien fet estudis amb Gerhard Bosse a Leipzig, l'Amadeus Quartet a Londres i Colònia, amb Hatto Beyerle a Hannover i amb Walter Levin.

El Quartet de Leipzig ha rebut nombrosos guardons i premis internacionals. El 1991 guanyà el prestigiós Concurs Internacional ARD de Múnic i el Premi Gebrüder Busch, i l'any següent fou distingit amb el Premi Siemens de Música i també va rebre una beca del Fons de Beques Amadeus i de la Stiftung Kulturfonds. Des d'aleshores ha ofert recitals a més d'una quarantena de països a Europa, Amèrica, Austràlia, Àsia i Àfrica. Per invitació de Claudio Abbado, el Quartet de Leipzig va esdevenir membre de l'Orchestre du Festival de Lucerna durant tota una dècada i va ocupar una càtedra com a convidat a la Universitat de les Arts de Tòquio (Geidai).

Des del 1992 enregistra en exclusiva per al segell Musikproduktion Dabringhaus und Grimm, amb àlbums que inclouen les integrals dels *Quartets de corda* de Beethoven, Brahms, Mendelssohn, Mozart i els de tota la Segona Escola de Viena.

La col·laboració musical amb intèrprets com ara Christian Zacharias, Sol Gabetta, Andreas Staier, Juliane Banse i Alois Posch enriqueix el seu ampli repertori.

La seva discografia de més d'un centenar de cedés ha estat lloada per la crítica especialitzada internacional i ha rebut nombrosos guardons, entre els quals el Diapason d'Or, el Premi CD-Compact, Indie Award i cinc premis ECHO Klassik. El 2025 va culminar la seva històrica gravació de la integral dels *Quartets de corda* de Joseph Haydn.

Des dels seus inicis, el Quartet de Leipzig ha mantingut un compromís ferm amb la creació contemporània, traduït en nombroses estrenes mundials de compositors com ara Beat Furrer, Jörg Widmann, Wolfgang Rihm, Steffen Schleiermacher, Christian Ofenbauer, Siegfried Thiele, Bernd Franke i Cristóbal Halffter.

A PARTIR DEL 09.03

Constant Moderna

PASSAT, PRESENT I FUTUR DE L'ARQUITECTURA
MODERNISTA AL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA.

PLANTA 1 | CASA SEAT

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

CASA SEAT

També et pot interessar...

Palau Cambra

Dimarts, 09.06.26 – 20 h

Sala de Concerts

—Diada Pau Casals 2026

Quartet Casals:

Vera Martínez-Mehner, violí

Abel Tomàs, violí

Cristina Cordero, viola

Arnau Tomàs, violoncel

Alexander Mélnikov, piano

D. Xostakóvitx: *Quartet de corda núm. 3, en Fa major, op. 73*

J. Brahms: *Quintet per a piano, en Fa menor, op. 34*

Preu: de 25 a 38 euros

Mecenes d'Honor

Agrolimen⁷¹

GRUP
euromadi

^B Sabadell
Fundació

Damm
Fundació

FUNDACIÓ
Gandara

Fundació "la Caixa"

Fundació
Grup Farmacèutic
Salvat

Occident
Fundación

Santander
Santander
Fundación

Telefónica

HAVAS

Ibercaja

isp
Inversiones y Servicios Publicitarios

Limak

The
NANDO
and EISA
PERETTI
foundation

Mecenes Protectors

artyplan⁴

CASA SEAT

CATALONIA
HOTELS & RESORTS

camins.cat

COL·LEGI DE
FARMACEUTICS
DE BARCELONA

CONTROL
GROUP

DES
Eventi y Spettacoli SL

endesa

eurofragance

exea
impact

The Puig Family
Foundation

factorenergia

Fundació
FLUIDRA
Llegat Joan Planes

Fundación
Dvesta

repsol
fundación

Gramona

GVC Gaesco

mesoestetic

MITSUBISHI
ELECTRIC
Changes for the Better

moventia

Nestlé

VEOLIA

Mecenes col·laboradors

ac
marca
Advancing
in Care

aena
aeroports
per a tu

CAR
DON
E R
GROUP

CHRISTIE'S
INTERNATIONAL REAL ESTATE
BARCELONA

Coca-Cola

Deloitte.

eurofirms
People first

FC BARCELONA

hp

REIG JOFRE

savills

Mitjans Col·laboradors

ara

EL PAÍS
SEIZ CATALUNYA

el Periódico

EL PUNT AVUI⁺

FGC
Ferrocarrils
de la Generalitat
de Catalunya

LAVANGUARDIA

EUROPA FM

RAC1

SÀPIENS

the NEW
BARCELONA
POST

TMB
Transports
Metropolitans
de Barcelona

3cat

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Centre Odontològic Dígest – Colonial SFL – Fundació Antoni Serra Santamans – Fundació Castell Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia – Illy – L'Illa Diagonal – Quadis – Saba – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión – Sesé – Soler Cabot

Benefactors d'Honor

Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarisas – María José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Núria Basi Moré – Zacaries Benamiar – Lluís Carulla Font – Amb. Prof. Mark Dybul i Mr. Jason Claire – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimenó – Juan Manuel Soler Pujol

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Immaculada Juncosa – Isaac Martín Salvà – Juan Molina-Martell Ramis – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Olga Reglero Bragulat – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

